

TANÚSÁG

A Nagymarosi Egyházközség Hírlevele

► Egyedül ünnepelni?

„Jézus Krisztus feltámadt. Alleluja! Valóban feltámadt. Alleluja!”

Az ünnep mindig kiemeli az embert a hétköznapi szürke egyszínűségéből, egyhangúságából. Mindig jó érzéssel tölti el az embert, mert felemel bennünket egy kicsit, meg szabadsággal ajándékozik meg!

Az ünnep alkalmával örülünk az Ünnepnek magának, és a tartalmának. Legyen az egyéni, közösségi, társadalmi vagy éppen vallási jellegű. Gyerekoromban szerettem a húsvétot, mint minden más ünnepet, mert szünettel járt együtt. Volt locsolkodás, és az abból fakadó sok jó, csoki nyulak, csoki tojások... – jelentették számomra, még a tavaszt, a jó idő kezdetét is. De mindig ott lebegett a kérdés – hogy lehet ünnepelni a véres szenvedést és a halált??? – mert még nem értettem!!! A feltámadás valóságát, azt csak középiskolás koromban értettem meg. Itt

már nem a szenvedés és a halál került a középpontba, hanem a feltámadás ünnepe, ami beragyogta az egész ünnepet. Így már más értelmet kapott a szenvedés és a halál, a feltámadás által. A húsvét az egyház legnagyobb ünnepe: túlmutat az emberi életen, és értelmet ad annak pozitív végkimeneteléhez.

Egyedül a mi életünkön, döntéseinken múlik örökéletünk, a feltámadás. Ez Isten Fiának az ingyenes ajándéka – nekünk, embereknek.

Ha megkérdezzük az embereket, melyik a legnagyobb ünnepünk, akkor általában a karácsonyt mondják. Mert meghitt, bensőséges és családi közösségben

vagyunk másokkal, mert egyedül nem szeretünk ünnepelni. A Gyermeknek: Jézus Krisztusnak születése önmagában egy nagy örömteli ünnep az egyházban, de csak a második legnagyobb. Ez a nap prófétái ígéreteivel adja hozzá a pozitív kicsengést. Pedig itt is jelen van a véres valóság is (születés, Heródes, aprószentek, Egyiptomba menekülés), csak az ünnepnek pozitív kicsengése van, és örülünk neki. Pedig húsvétkor is ugyanez történik! Jézus Krisztus úgy szeretett minket, hogy üdvösségünkért szenvedett, halt meg, de végén a feltámadásával az új élet az örökéletet hozta meg nekünk.

Ezt csak hittel tudjuk elfogadni: „aki hisz az üdvözül”. Mert ajándékba kaptuk, és azt nehezen tudjuk elfogadni, mert nem mi csináltuk, és nem a világtól kaptuk, hanem Istentől ingyen.

▶ **Hogy a csoda megisméltődhessen!**

A szentségimádásról

2017 nagyhét első hetében elindult városunkban a folyamatos szentségimádás. Az első nap Isten csodája volt számomra. Én sem hittem igazán benne, most már bevallhatom, hogy elindulhat a folyamatos szentségimádás, bár azért titkon reméltem.

Az első nap többször bementem a templomba, nem csak kíváncsiságból, hogy vannak-e, s mindig többen voltak egyszerre, hanem mert vágytam Jézus közelségében lenni. Az én órám pedig szinte elrepült, az egész napomra rányomta a bélyegét, szinte éreztem, hogy lüktet a Szentlélek ereje a templom körül. Rengetegen jártak bent a nap folyamán, szinte folyamatos volt a mozgás. Mikor elkezdtem a szentségimádást, azt éreztem, hogy Jézus hihetetlen boldog. Hála és dicsőség Neki, és köszönet mindazoknak, akik ezt lehetővé tették idejük odaajándékozásával.

Hogy legyek jelen a szentségimádási órámban? Hadd idézzem itt Varga László, immáron kaposvári püspökké kinevezett barátom gondolatait:

“Szeretettel, vagyis hogy mindent megosztok a valóságosan jelen lévő Krisztussal, hiszen Ő jobban ismer, mint én saját magamat. Szemlélem, mert

befogadni akarom és nem irányítani, sem pedig kisajátítani a saját céljaim és érdekeim mentén, és titokként, mert kimeríthetetlen. A közösségünk életében ez ugyanolyan, mint a folyóvíz mellé ültetett fa, mely – ahogy a zsoltárokból és Jeremiásnál olvassuk – mindig a kellő időben termi meg a gyümölcsseit. Ebből fakad az élet, mert a szentháromságos közösséggel való közösség mindig közösségeket szül, mindig a kellő időben. Azt a közösséget, amire az egyháznak itt és most szüksége van.

Az Eucharisziában megtört Krisztus és a megtört ember ugyanaz. Amit egynek a legkisebbek közül tettetek – mondja Jézus –, azt nekem tettétek, és amikor ezt a kettőt együtt látjuk és együtt ünnepljük, akkor ebből mindig az irgalmasság testi-lelki cselekedetei fakadnak. Azt szoktam kérni azoktól, akik bejönnek a templomba, hogy ne imádkozzanak hangosan és ne énekeljenek hangosan. Mert nem az a fontos, amit mi mondunk Jézusnak, hanem az a fontos, amit Ő mond nekünk. Azt meg kell hallanunk! Ha állandóan mondjuk az imánkat, vagy állandóan mondjuk a magunkét, akkor nem halljuk meg, hogy Ő mit mond. A mi gyakorlatunkban ez teljesen csendes jelenlét, és ezt is tanulnunk kell, a jelenlétet, a csendet is, hogy le tudjuk csendesíteni a szívünket is. Ne csak a templom legyen csendes, hanem a szívünket is le tudjuk csendesíteni, hogy hallhatóvá váljon a szeretet diszkrét hangja.

És végül meg kell tanulni jelen lenni! Ez a legnehezebb feladat, mert vagy a múltban kótorászunk, és rakosgatjuk az emlékeinket, vagy tervezünk. Tehát nem vagyunk jelen, Isten pedig örök Jelen, Jelen-Lét, és ezt tőle el lehet tanulni. Akkor így be tudjuk fogadni őt a jelenlétben, és ami a legnagyobb ajándék, hogy amikor ez működik, akkor ez meghosszabbodik, és a jelenlét valóság lesz, a leghétköznapibb,

a legprofánabb körülmények között is. Felismertem, hogy ez nem egy a sok jámborsági gyakorlat közül, nem egy újabb lelki program, amit el kell végezni, nem biztos recept és módszer a lelkipásztorkodás gyümölcsözővé tételéhez, hanem ez maga az Élet. Személyes és bensőséges kapcsolat azzal, aki annyira szeretett, hogy meghalt értem, és odaadta magát nekem. A szentségimádást először csak egyedül végeztem. Teljes csendben, eszköztelenül. Szerettem volna találkozni azzal, akitől addigra már rengeteg ajándékot kaptam, és aki mérhetetlenül több minden ajándéknál. Hónapokon át alig vártam, hogy leteljen az az egy óra, amit odaígértem neki. Semmi béke, semmi vigasztalás, semmi látványos gyümölcs nem termett, sőt napról napra nehezebb volt kitartani, mert szívem minden sötétsége felszínre tört. Fél évbe telt, amikor végre béke lett, s »csendesben és váratlanul átölelt az Isten«.

Első plébánosi helyemen megértettem, hogy nem egyedül kell végeznem, hanem közösséggel. Minden hónap harmadik hétvégén csendes napot tartottunk zsolozsmával, böjttel és szentségimádással. Számptalan gyümölcsöt termett azoknak az életében, akik eljöttek. Kaposváron 1993. augusztus 4-e óta végezzük szép csendben. Először csak az erre a célra kialakított kápolnában, majd 1998. január 4-től egész nap, nyilvánosan, mindenki számára nyitott lehetőségként a Szent Imre-templomban. Több mint hetven testvérem évek óta, hétről hétre hűségesen válaszol Isten szeretetére, visszaadva neki egy órát az Ő tulajdonából. Szolgál kitartóan másokért, a közösségért, a városért.

Közös tapasztalatunkká vált, amit Kalkuttai Boldog Teréz anya így fogalmazott meg: »Isten a szív csendjében beszél. Isten a csend barátja, és nekünk hallgatnunk kell őt, mert nem a mi szavaink számítanak, hanem az, amit Ő mond nekünk, és amit ő rajtunk keresztül mond.«”

Szívből kívánom, hogy mindannyiunk életében ez a csoda hétről hétre megismétlődhessen!

Szeretettel és imával:

▶ Magyar állampolgár

Magyar állampolgársági esküt tett Henri Boulad SJ egyiptomi jezsuita szerzetes március 16-án, csütörtökön Budapesten, az Országházban.

„Nem lehetünk nézői az új világ kialakulásának, cselekvőnek kell lennünk”, meg kell változtatni a világot. A kereszténységnek át kell gondolnia a hitét, és más-hogy kell a világhoz szólnia. A történelem egyetlen végpontja az omega, azaz Krisztus misztikus teste, amely sejtekből épül fel, ezeket a sejteket pedig mi, egyes emberek alkotjuk. A keresztény alapon létrejövő globalizáció ezt építheti fel.

„Akarjátok tudni, hogy mi életem mottója? Változtasd meg a világot! Hogy megváltozzon a világ, változtasd meg Egyiptomot! Hogy megváltozzon a világ, változtasd meg Magyarországot, Európát, az Egyházat! Az Egyház megváltoztatható? Igen!-Hogy megváltozzon a világ, változtasd meg a szívedet! Mert Isten veletek van, Isten velünk van.”

„Éltem egy pár évet Párizsban... hát úgy a II. világháború után, aztán mindig, ha találkoztam emberekkel, megkérdeztem természetesen, hogy vannak? »Rosszul!« Mégis miféle kérdés ez?! Aztán később mikor meglátogattam egy leprást, akinek a betegség folytán arca már a felismerhetetlenségig torzult, őt is megkérdeztem, mint mindenkit: »Hogy vagy?« Ő válaszolta, »Hát hála Istennek, jól vagyok.«”

► Ökumené

„Krisztus szeretete szorongat minket” / 2Kor 5,14 /

Gondolatok az ökumenikus imahétről

A Reformáció megújulást, ébredést, de konfliktust, erőszakot és viszályt is hozott. Ma, 500 évvel a reformáció után eljutottunk a megbékéléshez, ismét együtt ünnepelehetünk, vannak közös alkalmaink, ismerősként köszönhetjük egymást. Ahogyan az ideai imahét célkitűzése is szól: legyen ez a hét „Krisztus-ünnep”. Állítsuk újra (és újra) Krisztust és az ő békéltető szolgálatát a középpontba. Koncentráljunk arra, ami – Aki összeköt minket, és ne arra, ami szétválaszt. „Mindez pedig Istentől van, aki megbékéltetett minket önmagával Krisztus által, és nekünk adta a békéltetés szolgálatát. Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, úgyhogy nem tulajdonította nekik vétkeiket, és reánk bízta a békéltetés igéjét.”

Örülünk hát ennek az ajándéknak, hogy a Krisztus-hívők ismét együtt ünnepelenek, hiszen nem kis szó ez.

Ugyanakkor számomra az is az imahét üzenete, hogy ne felejtjük, hogy Isten „nekünk adta a békéltetés szolgálatát”, nekem, neked és mindnyájunknak személy szerint, vagyis nem elég ünnepelni, de dolgozni kell a teljes megbékélésért, az igazi ökumenéért. Tedd fel például magadnak a kérdést: „Én,, mit tehetek azért ma, hogy közelebb kerüljek Testvéremhez?” vagy akár így: „mit tehetek azért ma, hogy közelebb kerüljek ... nevű testvéremhez?” Akár saját közösségünkön belül is... Egy biztos: lehet, hogy különböző teológiai magyarázataink vannak a Szent Titkokra, de mindkettőnk öröme az evangélium, mindkettőnknek fáj a térde, mindketten elbizonytalanodunk olykor, mindketten szeretünk közösségben lenni, ünnepelni, és a terített asztal köré ülve finom falatok mellett egymással beszélgetni.

| BÁLINT ZÁDOR |

„Ó, Krisztus keresztje ébressze fel bennünk a vágyakozást Isten, a Jóság és a Fény iránt!”

/ Ferenc pápa Twitter-üzenete /

▶ Egy botra támaszkodva

Málenkij Robot Emléktúra,

idén már harmadszor, Kosztra Gábor vezényletével. Ugyanakkor ez volt az első alkalom, hogy nemcsak Gábor szűkebb baráti körében, hanem a nagyobb nyilvánosság előtt is meghirdetésre került. Ennek lett köszönhető a nagyobb létszám és az én részvételem is. Amikor Gábor írt facebookon, én azonnal úgy döntöttem, hogy nyitott vagyok a dologra, hiába a 130 kilométer és a szomorú tény, hogy régen nem túráztam hosszabb távon. Gondoltam, valahogy csak végig csinálom.

Dédnagyapám és fia, a nagymamám testvére is az érintettek között volt, és bár

csak az utóbbit ismertem személyesen, de mégis a tudat, hogy ők is elszenvedői voltak a málenkij robotnak, volt talán a legnagyobb motiváló tényező, hogy belevágjak. Január 6-án hajnalban gyűltünk össze az indulásra a hirhedt ház előtt, a Király utca alján, teljes menetfelszerelésben. Miután mindenki megérkezett, készült egy csoportkép, és indultunk is Kismarosra, ahol még további két résztvevő csatlakozott hozzánk. A túra maga remek hangulatban telt, sokat beszélgettünk az élet nagy dolgairól és természetesen a málenkij robotról is szó esett.

Mindeközben felemelő érzés volt megtapasztalni, mennyien voltak velünk együtt lélekben. Ez nagyon sok erőt adott a lelki és fizikai mélypontokon, hisz a 130 km alatt volt belőlük bőven. A Kápolna és Kál település közötti utolsó szakaszon már egy botra támaszkodva vonszoltam magam. Itt éreztem a leginkább, hogy mennyien vannak velünk lélekben, és nemcsak az élők, hanem a már elhunyt túlélők odafentről, köztük a dédapám, akit bár sosem ismertem, és az ő fia, no meg a lánya, megboldogult nagyanyám, aki kora miatt az egész

szerencsére megúszta. Kál települést elérve, Kál-Kápolna állomást megpillantva, többed magammal poénosan megjegyeztem, hogy az állomáson álló tehervagonok nem tűnnek túl biztatónak, majd hullá fáradtam az emlékműhöz vánszorogtam. Amikor a hangszóró bemondta „Kál-Kápolna állomáson gyors vonat halad át”, könny szökött a szemembe. 130 km gyaloglás után, hul-

la fáradtan értettem meg igazán, hogy ez a hely mennyi embernek jelentette a valódi szenvedés kezdetét. Olyan érzésem volt, mintha azzal, hogy ezt a hosszabb utat végigcsináltuk, valahol, valamilyen módon sikerült egy kicsit gyógyítani eme tragédia okozta sebeket, részévé váltunk eme szomorú történelmi

eseménynek. Bevallom őszintén, ez sokkal többet adott nekem, sokkal mélyebb gondolatokat hívott elő belőlem, mint az összes városi megemlékezés együttvéve.

Egy héttel később volt a megemlékezés Kismaroson, amin mint cserkész vettem részt. Még mindig éreztem a lábam, főleg, hogy a misét végig kellett állni, mert nem volt ülőhely. Az utána való koszorúzáson megbeszéltük, melyik nagymarosi cserkész melyik koszorú elhelyezésénél segít. Mivel én voltam a srácok közül az egyetlen, aki a túrán részt vett, így rögtön rávágtam, hogy a sorstársakét. Valahogy azt éreztem a túra után, ezt a koszorút nekem kell vinnem, mert ha igen szerény mértékben is, de valahol sorstársakká váltunk azokkal, akik ezt valóban végigszenvedték. És jó lett volna a túlélők szemébe nézni. Nem azért, hogy minket tömjénezzenek, hanem hogy az az idős ember láthassa, hogy amit átélt, arról vannak, akik olyannyira nem feledkeznek meg, hogy még a megpróbáltatásaikból is kivesznek egy csekély részt.

▶ Hogyan határozom meg magam?

küzdő fél pedig birkózni kezd. Szent László azonban nem bírja legyőzni a kun vitézt. Így a leány segít neki, és elvágja a kun vitéz inát, majd Szent László a leány segítségével elvágja a kun fejét. Az utolsó jelenetben Szent László a leány ölébe hajtva fejét pihen."

/ forrás: Wikipédia /

Ha a történetet a nő oldaláról nézzük, mint személyiségfejlődést, akkor elmondhatjuk, hogy az első részében a nő az elrablottság állapotában van, de úgy tűnik, hogy ebben jól érzi

A személyiségfejlődésről a Házasság hetén

Nagy érdeklődéssel vártam az idei Házasság hete rendezvény előadásait, reméltem, hogy egyikre-másikra eljutok. Aztán úgy alakult, hogy mindegyiken részt tudtam venni (a férjem otthon maradt a kislányunkkal).

A rendezvény során három előadást hallgathattunk meg (Tornay Krisztina Petra, Boldogasszony Iskolanővérek, Kiss István Didák ferences, Guba András piarista szerzetesektől). Ezekkel kapcsolatban osztanék meg néhány gondolatot.

Az első és harmadik előadás egymással összekapcsolódott, a Szent László-legenda kapcsán a női és a férfi személyiségfejlődés lehetséges mintáját mutatta be. Érdekes, hogy a történelmi Magyarország területén milyen sok templom falfestményén fellelhető a legenda.

A legenda röviden: „*Szent László herceg Szög nevű lován ülve észrevesz egy pogány vitézt, aki egy szép magyar lányt visz lova hátán, és üldözni kezd. Amikor már eléri, és lándzsájával ledöfné, nem tudja leküzdeni lovával az utolsó métereket, és nem éri utol a kun vitézt. Ezért így kiált a lánynak: »Szép húgom, ragadd meg a kunt az övénel és vessed magad a földre!« A leány így tesz, a két*

magát. A női fejlődésben is van egy mozzanat, amikor a nők szívesen felelnek meg külső elvárásoknak, divatnak, mások véleményének. Ez egy fogolyállapot, amelyből nehezen lépnek ki, mert biztonságos (márpedig a biztonság sokkal fontosabb a nőknek, mint a férfiaknak), viszont gátolja a fejlődésüket. Ha képesek lesznek dönteni, sikerül kilépniük ebből a helyzetből, akkor lesznek önállóak, kerülnek egy magasabb szintre. Az érett személyiség így tud kialakulni, képes lesz arra, hogy szeressen, és igazán szeretni csak szabad elhatározásból lehet.

A férfi oldalról megközelítve a legendát, a férfi személyiségfejlődés vagy beavatás lényeges része a harcosság, a megküzdés. Viszont fontos élménye a férfinak, hogy vannak határai, sebei, és ezekkel szembe kell néznie. Ha két érett, döntésre képes személyiség találkozik, akkor létrejöhét közöttük az intimitás.

Számomra elgondolkodtató, hogy mint nőnek, hol a helyem a világban, mi a szerepem, mint feleség, mint szülő? Hogyan határozom meg magam? A fiatalok életéből sokszor hiányzik a beavatás, a folyamat, ami ahhoz szükséges, hogy érett személyiségük alakuljon ki. (Ennek az okai, ezek következményei messzire vezetnének, megérnének egy újabb előadásorozatot...)

Említésre kerültek még a tipikusan női illetve férfi tulajdonságok. A nőknek például megvan az a képességük, hogy a jót a rossztól egyértelműen elkülönítsék. A férfiak a dolgok, történések, folyamatok megnevezéséhez értenek jobban, ebben a segítségünkre lehetnek. A férfiak általában egyszerre egy dologra koncentrálnak, a nők inkább rendszerben, egészben gondolkodnak, ami a férfiaknak összeviszsa kalandozásnak tűnhet. Ezek ismeretében magamra/magunkra ismertem, ugyanis én is sokszor hallom a kérdést: „Ez most hogy jön ide?” Azt hiszem sokat segítettek az előadások abban, hogy jobban megértsem önmagamot, a házastársamat, és abban is, hogy jobban tudjam tisztelni, elfogadni a másikat.

A második előadás a döntésekről szólt, arról, hogy milyen tényezők (múltbéli tapasztalatok, ösztöneink, érzelmeink) befolyásolják döntéseinket. Érdemes megvizsgálni, hogy amikor valamilyen döntésre kerül sor, milyen tényezők hatottak rám, és, hogy mi az, ami leginkább közelít Isten akaratához. Az előadás után izgalmas vita kerekedett azzal kapcsolatban, hogy mennyire befolyásolhatjuk a társunkat. Azt hiszem, hogy mindenekelőtt a másik ember szabadságát kell tiszteletben tartanunk, nem ráerőltetni a másakra a saját magunk által helyesnek tartott elgondolásokat.

Összességében nagyon tartalmas, elgondolkodtató témák kerültek elő, úgy érzem, mindenképpen érdemes lenne folytatni. Mindkét problémakör megérinti a továbbgondolkodást, az előadások utáni kérdések, beszélgetések újabb és újabb kérdéseket vetettek föl. A szervezőknek és az előadóknak ezúton is hálás köszönet, várom a folytatást!

| T. A. |

▶ Ne csak egy kirakat legyen

Eucharisztikus Kongresszus 2020. Budapest

Fábry Kornél atya, a Budapesti Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus Általános Titkárságának főtákará személyesen beszélt nekünk az előkészületekről, nagybőjt

4. vasárnapján. A történeti bemutatásokon túl szó került a felkészülés főbb eseményeiről. Kornél atya elmondta, hogy 2018 őszétől egy missziós kereszt jár majd körbe az országban meghívásként. Lesznek képzések, kiadványok, adorációs iskola – melyek mind segítik majd a lelki és fizikai felkészülést a világkongresszusra. Kornél atya nagy örömmel dicsérte a nagymarosi híveket, hogy elindult a hét öt napján a folyamatos szentségimádás egyházközségünkben. Jó lenne, ha minél több helyen lenne az országban. Hisszük, hogy ez lelkileg is felkészíti az embereket a leendő kongresszusra, mely nem csupán a világ felé üzenet, hogy mennyire szeretjük az Oltáriszentségben jelenlévő Jézust, hanem belső megújulásra is lehetőséget ad majd – már a felkészülés során is.

A 19. században Franciaországból kiindulva kezdeményezték először eucharisztikus kongresszust, amiben fontos szerepet játszott egy világi hívő asszony, név szerint Emilia Tamisier.

Nagy öröm számomra, hogy Jézus a mai világban ilyen hangsúlyosan szerepet kap az Oltáriszentség ünneplésével. Nagyon tetszett, hogy Kornél atya hangsúlyozta, a cél nem csupán egy „kirakat” a világ felé, hanem hitbéli megújulásra ösztönző esemény. Imádkozzunk ezért, hogy a célkitűzések az emberek szívéig hatoljanak és átformáljanak!

| GÁVEL DETTI |

► Közel négy évtizedes kántori szolgálat

Emlékezzünk a mi Mancsi néinkre!

*„Valahol lenni kell egy orgonának,
Melyen majd egyszer befejezhetem
A dallamot, mely itt halálba bágyadt
S amely az életem nekem!”*

/ Juhász Gyula /

Augusztus 25. napján a Rákoskeresztúri új köztemető nővérparcellájába utolsó útjára kísérték – többen Nagymarosról is – Jung Mária Ágnes kedvesnővért, aki 37 éven keresztül volt településünk kántora. Galambossy Endre, rákoscsabai plébános atya gyászbeszédét most közöljük teljes terjedelmében.

„Szívvel-lélekkel végzett hivatását megtörte a kommunista rezsim: a rendeket föloszlatták, és mehetett, ki merre látott. Mária Ágnes nővér hazatért szülőfalujába, Nagymarosra, vissza a szülői házba. Innentől kezdve a civil társadalomban kellett megélnie szerzetesnővéri hivatását. Fogadalmait hűségesen megtartotta. Férjhez soha nem ment. »Eltűnni és nem feltűnni« – volt az irányelve. A tanítói pályára, – az általa nagyon tisztelt Mindszenty bíboros tanácsát követve – soha nem tért vissza. Ugyanakkor, mint mondta – »a kezem a munkán, lelkem az Úrnál lehetett«. Munkatársai is előbb-utóbb megérezték ezt a Szentháromságból táplálkozó kisugárzást. Kezdték elhagyni a közönséges beszédet és viselkedést.

Napi egyórás szentségimádásai az isteni Szentháromság szemlélésére hívták, amely lelkiéletében rendkívüli örömeket szerzett neki, és olyan szellemi erőt és bölcsességet ajándékozott, amely élete utolsó 30 évére a teljes boldogságot hozta el neki. – »Már a földön elkezdődött számomra a mennyország. Mindenkinek az elmélkedő, majd a szemlélődő imafórmát ajánlom. Megéri a kitaratás. Soha nem hittem volna, hogy már itt a földön ilyen boldog lehetek; a legboldogabb ember ezen a földön« – mondta nekem többször. Biztos, hogy a rendszeres imaélet volt a forrása, amikor a régi rezsim tombolásakor, az ötvenes évek elején rendőri felügyelet alá helyezték,

mint a rendszer ellenségét, és amikor négy napra a szobi fogdába került, ott sem ingott meg a hite. Jólelkű őrei forró téglát adtak neki éjszakára, napközben pedig beszélgettek vele. Mária Ágnes nővér ezeket a lehetőségeket apostolkodásra használta fel. Az egyik fiatal, Balázs nevű őrét megtanította imádkozni, és rávezette, hogy nem jó egy ilyen rendszert karhatalmistaként szolgálni. Balázs egy év múlva fölkereste Nagymaroson azzal, hogy leszerelt.

E sorok írója 17 évesen ismerkedett meg vele a templom orgonája mellett 1981 tavaszán. Akkortól vált lassanként lelkivezetőmmé, »lelkianyámmá«, aki bontakozó papi hivatásomat segítette tanácsaival, közös lelki kirándulásokkal, örködve és bábáskodva hivatásom fölött. Nagy öröm volt számára ennek beérett gyümölcse, és a nagymarosi templomban bemutatott primiciamise, melyen énekkarát vezényelhette 1992. július 5-én de. 10 órakor. 24 éven át kísérte imádságos szeretettel papi tevékenységemet. Minden szolgálati helyemen fölkeresett. Még a brüsszeli missziós külszolgálatban is meglátogatott. Fájlalom, hogy a jövőre esedékes ezüstmisémen már nem lesz jelen. Ő vont be a buszos zarándokutak szervezésébe is a váci Koczka-Tours keretén belül. Sok közös élmény köt ezeken keresztül is személyéhez, akitől nagyon sokat tanultam, és akinek rendkívül sokat köszönhetek. 10 éve, bölcsen gondolva idősödő életére, visszatért a Ménesi úti rendházba. Ott is világitó fáklya volt nála is idősebb, gyámolításra szoruló nővértársai között. Két éve történt combnyaktörése őt is a gyors testi-lelki leépülés útjára sodorta. A teste előbb tönkrement, mint a lelke. Nagyon nehéz és fájdalmas volt látni ezt a folyamatot. Június végén láttam utoljára. Már alig volt köztünk beszéd. Távozásban, mint most is, megindultan könnyeztem.”

ifj. Horváth Antal:

Aki szépen énekel, az kétszeresen imádkozik – a régi mondás szerint. Mancsi néni életében Urunkat magasztalta az ünnepi szentmiséken. Esküvők alkalmával áldást kért az új házásokra. A gyász óráiban együttérző bánat volt hangjában. Ünnepebb, lélekemelőbb volt minden szertartás, ha éneke és

zenéje kísérte azt. Bízunk abban, hogy egy örökkévalóságon át énekelheti az öröm és a hála dalát!

Köszönjük meg a Mennyei Atyának, hogy ismerhettük őt. Lelki javak, amiket tőle kaptunk, neki köszönhető a sok zarándoklat, amit a marosi híveknek szervezett. Az ő ajándékaként teljesen megújult templomunk orgonája 2006-ban.

Manci néni! Az életünk oly tűnékeny. Óh, szent fényt hagyni volna jó...! Isten veled – a közeli viszontlátásra!

Rotbauer Antal:

Nehéz időszakban kezdte meg kántori tevékenységét Jung Mária. A '45-ös málenkij robot és a '47-es kitelepítés sebei nehezen gyógyultak. A Rákosi-diktatúra üldöztetései és egyház-, valamint vallásellenes módszerei félelmet és bizalmatlanságot keltettek. Sok ember nem merte megvallani a hitét, mert féltette családját, gyermekeit! Az egyházi szertartásokban bevezetett változások, mint például a temetések, a magyar nyelvű mise, és sok más miatt többen nemtetszésüknek adtak hangot. Ráadásul, a hosszú évek alatt megszokott kántor – Kismartoni Ferenc helyett – egy magas hangon éneklő nő került a templomi orgona mellé. Ez volt Manci néni, aki kényszerűségből változtatott hivatást, mert így is Istent és az embereket tudta szolgálni.

Nem volt könnyű dolga: újra kellett szerveznie a templomi éneklést, mivel azt sokan elhagyták sértettség és a szemléletbeli változások miatt. De szívós munkával sikerült újra megszerveznie az énekkart, hogy a régi hagyományoknak

megfelelően szerepeljenek a nagy egyházi események alkalmával. Kedves személyisége és közvetlensége megtette hatását, egyre többen jöttek a kórusba, hogy a húsvéti szertartásokon és a passióban szerepelhessenek. Lelkesedése, rábeszélő képessége és munkabírása határtalan volt. Nem ismert lehetlent. Szeretettel emlékezünk rá, és kérjük a Jóisten áldását!

Dr. Szigeti-Benedek Sándorné:

Mária nővérrre, Mancira nagyon nagy szeretettel gondolok még ma is. Fogadalmi hűsége, rendjének szabályaihoz való ragaszkodása, engedelmissége példaértékű volt. Több általa szervezett zarándokúton vettem részt, ezekre mindig szívesen emlékszem vissza. A távoli úti célok miatt sok időt töltöttünk a buszon, de Mancinak köszönhetően soha nem unatkoztunk. A hosszú órák alatt volt énekverseny, szavalóverseny, zálogosdit játszottunk, barkochbáltunk, közben vidám történeteket mesélt – így gyorsan repült az idő. Nagyon szerette a vizet, az úszást, minden adandó alkalommal – akár a jéghideg vízben is, rossz időben is – megfürdött a tengerben vagy más vizekben ezeken az utakon. Talán sokan nem tudják, hogy rendkívül jó humora volt – minket, barátait sokszor megréfált, sok derűs percet szerezve nekünk és a káplánoknak. Kántori szolgálatát szívvel-lélekllel látta el. Szabadsága alatt Médivel (Gyaraki Ferencnével) felváltva helyettesítettük. Előtte mindig megbeszéltük, milyen énekek legyenek, mivel mindig ügyelt arra, hogy a gyönyörű régi népekek mindegyikét beiktassa a misébe.

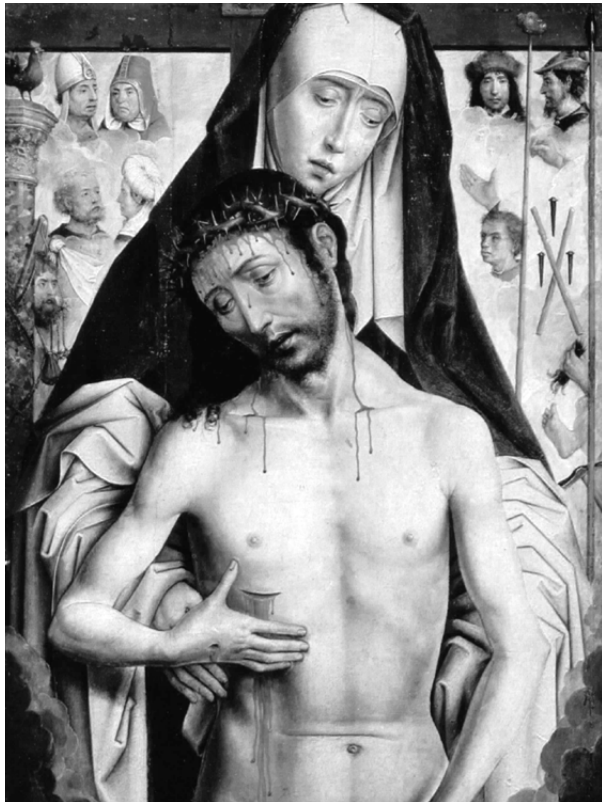

Amikor meghallottam, hogy meghalt, eszembe jutott, hogy beszélgetéseink során, amikor szó esett a halálról, ő csak vidáman nevetni kezdett és ezt mondta: „Jézusomhoz megyek és a szerettemmel újra együtt leszek, miért félnék?”

▶ Egy rózsafüzér

Memling: Mária a halott Jézussal

Hírt kaptunk, hogy idős rokonunk a kórházban haloklik, napjai vannak hátra, nem tudni, meddig marad még itt. Gyermekeimmel sietve utaztunk hozzá, s megrendülten álltunk a betegágyhoz. Dédi másodpercekre magához tért még, de haláltusáját vívta. Nagyobbik fiam zokogva simogatta dolgos kezét, és sírva mondta neki: „Dédi, szeretlek!” – erre felénk fordította fejét, kicsit magához tért még. Imádkozni kezdtünk érte, és lélekben búcsúztunk drága kicsi Déditől.

Hátra néztem, a mellette lévő ágyra. Egy idős őzike szempár tekintett vissza rám. Oly békés és szelíd volt... odahajoltam hozzá. Azt mondta: – „Biztosan nagy fájdalmak vannak szegénynek... egész éjjel kiabált, nem tudtunk aludni.” De ezt nem szemrehányóan mondta, hanem szomorúan, együttérzéssel. Én azt mondtam neki: – „Amikor én felébredek éjszaka és nem tudok aludni, párnám alól előveszem a rózsafüzért, és aki éppen eszembe jut, azért imádkozom - így álomba imádkozom magam. Van rózsafüzéré?”

– „Igen, otthon van, de nem tudom, mikor jönnek hozzám látogatni.”

Felhívtam a lelki gondozót, és kérdeztem, nincs-e rózsafüzér, amit a betegeknek lehet adni. Elbúcsúztam, és mondtam, holnap is jövünk meglátogatni Dédit, és akkor még találkozunk.

Elbúcsúztunk mindenkitől. Dédi csak egyre azt hajtogatta: „Szomjazom!” – akkor nem is tudatosult bennem, hogy Jézus is ezt mondta a kereszten... Miután hazaértünk, jött a hír, hogy meghalt Dédi. Igen, azt éreztem, hogy talán minket várt, hogy elbúcsúzzunk.

Másnap, mivel megígértem a néninek, hogy találkozunk még, bementem meglátogatni. Nagyon-nagyon örült és mondta, kapott rózsafüzért, és ő azt szeretné, hogy ezzel a rózsafüzérrel temessék el, ha meghal.

Áldott legyen az Isten mindörökké!

| Sz. H. |

„Ha a Szentlélek ott van a szívünkben, segít megérteni, hogy az Úr közel van hozzánk és gondoskodik rólunk.” / Ferenc pápa Twitter-üzenete /

Mit jelent nekem:

A húsvét? A pünkösöd? Vagy az Úrnapja?

Tisztelt Olvasó! Most rajtad a sor: írd meg a következő számunkba! Pár szóban vagy bővebben, csak legyen a te élményed, szóljon az ünnepről, úgy, ahogy te éled! Várjuk a valóságokat, Szigeti Hajninál vagy Hortoványi Emőkénél szóban vagy e-mailben:

- szibeha@gmail.com
- hortovanyi.emoke@gmail.com

| A SZERKESZTŐSÉG |

► „Most nem sietek, most nem rohanok”

Mintha egyre csak erősödne a sürgetés: imádkozunk nagy dolgokért, merjünk imát kérni magunkért, válaszszuk a közbenjáró imát egymásért. A napi szentségimádással indult! Eleven élet zajlik a látszólag semleges semmittevésben, minden hétköznapi tizenhat csöndes órán át. Kora reggel vagy késő este is, ahogy munka mellett lehetséges. Eljönnek újak, felbuzdulnak régiek, az Oltáriszentség elé merészkednek keresők.

Legutóbb Ágnes nővérék jártak itt Arlóról: három ferences kishívő és három laikus. Egy egész délután csak értünk könnyörögtek. Sokakon erőt vett a megindultság. Gyógynövényeiket is árusították, hogy a leg-rászorultabb családjaikat tovább tudják támogatni.

Az Alphán, a lélekáradás napján már mi is megízleltük az ilyenféle ima erejét. Legutóbbi esténken, ugyan kezdőként, mi is ráhagyatkoztunk Jézus ígéreterére: „*ha ketten egyetértenek közületek a földön bármely dologban, mindent, amit csak kérnek, megkapnak Atyámtól, aki a mennyben van.*” /Mt 18,19 /

Mint beteg az orvosára, úgy bíztam rá magam asztaltársaim könnyörögésére. A félelem, a kínlódás hamar elszállt,

és átvette helyét a békesség. Tisztán láttam a bajt, a gondot és saját gyöngeségemet. Könnyeim mégis átfordultak mosolygásba, gátlásaim tetterőbe. Társaim mára idegenből ismerőssé, barátá, önzetlen testvéreimmé lettek. Most meg már – talán kicsit – Isten szemével látnak engem, és ez a jó csak arra vár bennem, hogy kibontakoztassam. És innen már „*csak engedem, csak engedem, hogy szeressen az Isten*”. Ahogy énekeljük gyereki egyszerűséggel Túrmezei Erzsébet megzenésített versét Péntek Attila és Pócs Imi gitárjának hangjaira.

| HORTOVÁNYI EMŐKE |

Szép napkeletnek / részlet /

*Nem sötét a sír:
Szemünk vakul el,
Ha rátekintünk, fényességítő
Mely oly szokatlan
Varázsözönnel
A másvilágról arcainkra dől.*

/ Petőfi Sándor /

▶ A nehézfiúk lelki gyakorlatán

Nekem jutott az a feladat, hogy beszámolhatok nektek arról az élményről, amit Máriabesnyőn átéltem.

Hol is kezdjem? Nyilván ott, hogy miért mentem el... Hát be kell vallanom, hogy kerestem a kifogásokat: mivel győzzem meg saját magam, hogy miért nem tudok, miért nem érek rá elmenni. Rövid idő után rá kellett döbbenem, hogy egy olyan okot sem tudok mondani, végül is mi veszteni valóm van? Ezért belevágtam.

Összejött kábé 25 pasi, hát tényleg első ránézésre egy elég nehéz csapat. Rövid idő után rá kellett döbbenem, hogy egytől egyig fergeteges figurák. A jó előadások, beszélgetések és feladatok során valami mindig változott, valami más, valami több lett. Észrevehetően, egyikét embert kivéve, még az első nap szinte senki sem tudott mélyen beszélni a hitéről, csak felületesen, de ez az utolsó napra gyökeresen megváltozott.

Lelkileg feltöltődöttünk, új barátokat szereztünk, jól éreztük magunkat, és még közelebb is kerültünk Istenhez. Számomra a lelki gyakorlat egy nagy előrelépés volt az Isten felé vezető úton. Ez idő alatt jobban megéreztem Isten felénk irányuló szeretetét. Az elmékedések nyomán mindenkiben legbelül meggyúlt egy szikra, amiből remélem, hogy tűz lesz. Az ott töltött néhány nap után nagy öröm volt látni a haza készülők, eltávozó

lelki gyakorlatozók arcát. Hiszen két nappal korábban fáradtan, feszülten, esetenként kimerülten vagy kérdő pillantásokkal érkeztek, és az eltávozáskor mosollyal, fényes tekintettel és a viszontlátás őszinte vágyával köszöntek el. Többen közülünk a jövőben továbbra is találkozunk majd egy-egy férfikor alkalmával.

Kicsit meglepődtem azon, hogy az igazi nehézfiúk, a 25 és 40 év közötti korosztály alig képviseltette

magát. Ugye ilyen alkalmakra szabad kimenő jár otthon, ez a szabadságengedély a legnagyobb peccséttel van hitelesítve. Természetesen ilyenkor egy-két jó üveg bor az esti beszélgetésekhez kipattan, de ugye a bor jó kapocs a barátsághoz.

Ahhoz, hogy teljesülhessen az ideai vezérgondolat az: „Egy templom egy család”, ahhoz ilyen programokon részt kell vennünk, meg kell egymást ismernünk, és ezáltal egyre közelebb kell kerülnünk Istenhez. Az ősz folyamán István atya, természetesen kellő résztvevő

esetén, szeretne egy olyan Alpha kurzust, melyen csak férfiak vesznek részt, és ha jól tudom, készülnek a kismamák is. Úgyhogy hajrá!

Toma (Gergely Tamás)

Bátran néztünk magunk elé

Nos, Nehéz fiúk lelki gyakorlat...jelentem, túléltem, megvagyok, így írhatom ezen sorokat itt, a Tanúság hasábjain is! A templomban az egyik esti misén már elmondtam az élményeimet, tapasztalataimat a lelki gyakorlattal kapcsolatosan, állítólag önkéntes alapon, de igazából a többiek kenyereztek le egy jó minőségű palack borral, hogy ne nekik kelljen beszámolni! Ez persze csak vicc, egy ártatlan tréfa! Tényleg önként jelentkeztem.

Na, de miért is kezdtem ilyen – köztünk legyen szólvá, gyenge minőségű – poénnal a beszámolómat az Isten házában, aminek hatására az amúgy is csendes misén még nagyobb csend lett, tudjátok, az a fajta döbbszent csend... nos, a mondandóm, jelen esetben írandóm végére fény fog rá derülni.

Péntek este indultunk Máriabesnyőre a lelki gyakorlatos házba, és még aznap este meghallgattuk Kornél atya előadását, aztán két napig István atya beszélt hozzánk, majd a hétvégét egy szentmisével zártuk. Azt hiszem, minden társam nevében írhatom, hogy boldogan indultunk hazafelé, bátran néztünk magunk elé, hogyan is fogjuk hasznosítani, életünk mindennapjaiba beépíteni mindazt, amit adott nekünk a hétvége.

A „Milyen volt ez a hétvége?” – kérdésre így tudnék válaszolni: lélekemelő, Istenhez közeledő, a már könnyebb, esetleg pehelysúlyú kategóriába eső társainknak hitmegerősítő, kapcsolat - és barátságteremtő, közösségépítő és vidámsággal, szeretettel teli.

Nem is kérhetek mást a Jóistentől, tartsa meg, táplálja a fellobbantott lángot szívünkben, őrizzen meg minket barátságban, közösségben, és végül, de nem utolsósorban, adjon István atyának még sok erőt, hogy minél több ilyen hétvégét tudjon megszervezni és lebonyolítani a jövőben is!

S hogy miért kezdtem tréfálkozva a beszámolót? Az egyik résztvevőtől azt hallottam a hétvégén, mondták neki más emberek, hogy mi, a templomba járó keresztények olyan „komorak, szomorkásak, búsak vagyunk”!!! Ezen nagyon meglepődtem, mert nem ezt élem át, amikor férfikörön beszélgetünk, vagy a családtáborban nyaralunk, vagy akár említhetném a gitáros zenekar próbáját is, ott sem a búskomorság a meghatározó hangulat...

Pláne az alapján, amit a lelki gyakorlaton tanultam, éreztem és tapasztaltam! Nekünk boldogságtól sugárzóknak, lelki vitalitástól kicsattanónak kellene látszódnunk más emberek szemében. Tudom, persze, a boldogság jóval többérté dolog annál, mintsem elég lenne pár jó viccet ismerni az embernek, de úgy gondolom, a boldogság törtéjének egy fontos szelete a DERŰ, ami megmosolyogtat, de akkor az meg

jó fegyver a komorság ellen! Azt mondom, lássanak minket mosolygósoknak! Remélem, így érthető miért is szerettem volna mosolyt csalni az arcokra! Köszönöm!

Deme Tamás

Másnap egy városon keresztül autózva...

Nem vagyok rendszeres templomba járó. Nem ismerem a liturgiát. Esetleg a másik templomban szoktam megfordulni nagy ritkán. Sosem tartottam magamat ateistának, de sok évig nagyon mereven elzárkóztam minden egyháztól. Hittem a magam módján. Tehát ilyen szempontból elég nehéz fiúnak számítok. Ennek ellenére István atya invitált a lelki gyakorlatra, amit nagy örömmel és megtiszteltetéssel fogadtam el.

Sosem gondoltam volna, hogy ki fogok állni így a templomba, és a hitemről nyíltan fogok beszélni, de olyat kaptam ettől a hétvégétől, amit, úgy éreztem, érdemes megosztanom másokkal is. Sosem gondoltam, hogy egy férfi lelki gyakorlat ilyen hatással lesz rám.

Másnap autóztam egy városon keresztül, gondolkodtam a törtéteken, és amikor elhaladtam egy templom mellett, azt vettem észre, hogy hangosan kimondtam azt a szót, hogy KÖSZÖNÖM. Ez teljesen tudattalanul és ösztönösen történt. Megdöbbszentő volt számomra...

Hogy mi váltotta ki bennem ezt a hatalmas köszönömöt? Egy hétvégét együtt lehettem egy olyan fantasztikus férfitársasággal, ahol nyíltan, őszintén lehet beszélgetni hitről, érzésekről, értékekről. Olyan témákról, amit egy férfi még a legjobb barátja társaságában is ritkán vesz elő. Számomra nagyon megindító volt, ahogy őszintén megnyíltunk egymás előtt.

Köszönet István atyának, hogy minden elvárás nélkül, szelíden közeledett hozzánk, és az ő nyitottsága minket is nyitottságra inspirált. Vezetésével olyan kapuk tárultak ki, amikről korábban nem is tudtam, hogy léteznek.

Azon kívül, hogy jól éreztem magamat, nagyon sokat tanultam az érthető világgal kapcsolatban, és hihetetlen dolgokat tapasztaltam meg a nem érinthető világgal kapcsolatban is. Hogy igazából mit adott nekem ez a hétvége, az csak napokkal később

tudatosult bennem. Egy mondatban így tudnám ezt megfogalmazni: Sosem éreztem még magam ennyire közel Istenhez! Azt hiszem leginkább ezért mondtam ki azt a tudatalatti köszönömöt.

Azt még nem tudom, hogy ezután mi lesz, többet járok-e majd templomba, az viszont biztos, hogy ez a hétvége gyökeresen változtatta meg a gondolataimat, hitemet és az Istennel való kapcsolatomat.

Kívánok István Atyának sok erőt, jó egészséget ehhez az áldásos munkához. Kerítsen be még sok nehézfiút!

Még egyszer itt is kimondom hangosan: KÖSZÖNÖM!

Tölgyes Erhard

Remek alkalom

„Fitt-nessz”: női lelki gyakorlat

Az Alpha kurzuson három héttel ezelőtt minden résztvevő kapott egy üzenetet. Véletlenszerűen, mindenkinek választania kellett a sokból. Az enyém így szólt: „Az embernek tudtára adja terveit.” Négy nappal később egy kedves barátom megkért, menjek el vele a női lelkigyakorlatra. Gondoltam, hát legyen, Uram!

Rendkívül megterhelő, elgondolkodtató, érzelmi hullámvasúthoz hasonló hétvége volt ez a számomra. Remek alkalom arra, hogy felülvizsgáljam, újra értékeljem kapcsolatomat Istennel. Eddig sohasem gondoltam rá, hogy én személy szerint is fontos lehetek az Úr számára. Imáimbán hálát adtam az eltelt nap örömeiért, elmondtam, ami bánt, vagy amit elrontottam, és ha valamit szerettem volna, akkor kértem. De ez egy tőlem távollévő Istennek szólt. Ha

kéréseimre, kérdéseimre választ kaptam a Szentírásban, a prédikációban vagy a kis idézetekben, amiket húzni lehet a templom oldalsó bejáratánál, nagyon szerencsésnek éreztem magam. De sosem gondoltam úgy magamra, mint Isten szeretett gyermekére. Istenre, mint édesapára. Aki közelemben van, és nem távol tőlem. Neki nem számít, hogy más mit mond, mit gondol rólunk, mert mindenestől szeret minket. Hogy amikor őszintén imádkozunk hozzá, azzal válaszolunk az Ő határtalan szeretetére.

Felemelő, szívmengető érzés volt megtapasztalni, milyen könnyen kommunikálhatunk az Atyával.

Szívből ajánlom minden hívő embernek ezt a fajta lelki vezetést, ha kicsit is bizonytalan, akkor azért, ha válaszokat keres, akkor azért, ha a kapcsolatát szeretné elmélyíteni az Úrral, akkor azért.

„Így szólt az én Uram, az Úr. Az elveszettet megkeresem, az eltévedtet visszavezetem, a sebesültet bekötözgetem, a gyengét megerősítem, a hízottat és az erőt megoltalmazom.”

| **MACSKÁS KATI** |

► Tüskék

„Viseljétek el egymást, és bocsássatok meg egymásnak, ha valakinek panasza van a másik ellen! Ahogy az Úr megbocsátott nektek, úgy tegyetek ti is!”

/ Kol. 3.13 /

A világtörténelemben számos olyan jelenetekkel találkozhatunk, amikor lemondott valaki a bosszúról, a haragról, és megbocsájtott annak, aki sérelmet okozott neki. Erre az önfeláldozásra nem csak a szentek képesek, hanem nekünk, átlag halandóknak is megvan a lehetőségünk. A mi boldogságunkat segíti elő, ha ezt megteszük. A Bibliában is találkozunk jelenetekkel, amikor a haragosok megbocsájtanak egymásnak a sok sérelem után. Ilyen Jákob és Ézsau története is, ahol a két testvér folyamatosan

háborúzott egymással, mégis sikerült elfelejteniük a sok sérelmet és szívből átölelték egymást. / Ter. 33.4 /

A megbocsájtás erénye igazán a Szentírás újszövetségi részében mutatkozik meg. Jézus a világmegváltás fő eszköze lesz. A Megváltó nemcsak megbocsájt kínzóinak, hanem még a Mennyei Atyát is arra kéri, hogy: „Atyám bocsáss meg nekik, mert nem tudják, hogy mit cselekszenek.” / Lukács 23.34 /

A kereszténységben a megbocsájtás a legszentebb gesztus, amit másik ember felé tehetünk. Péter apostol is megkérdezte: „Uram! Hányszor vétkezhet ellenem a testvérem, hányszor kell megbocsájtanom neki? Tálán hétszer? Jézus azt felelte neki: Nem azt mondom, hogy hétszer, hanem hogy hetvenszer hétszer.” /Máté 18.21 /

Ez a szimbolikusan nagy szám azt jelenti, hogy a megbocsájtásban nincs határ. A megbocsájtás sokszor túl nehéznek tűnik, nemhogy 70 x 7-szer, de még egyszer

is. A megbocsájtás nem gyengeség vagy a gyávaság jele. Ha úgy képzeljük el a haragot, mint szívünkbe fúródott tüskét, akkor miért ne akarnánk azt kihúzni. Ha pedig bent hagyjuk, az állandóan újra és újra megsebez minket. A megbocsájtással mi magunk gyógyulunk meg, és egy szép erényt gyakorlunk. Emellett fontos, hogy közben ne feledjünk el megbocsájtani saját magunknak sem. A végén így feltöltődünk optimizmussal, hálával, megbocsájtó hozzáállással. Így leszünk boldogok, amihez kérjük az Úr segítségét és útmutatásait.

*Istenem,
Kérlek bocsásd meg a tökéletlenségemet,
Mindazt a rosszat, amit elkövettem.
Add, hogy kegyelmed által
megbocsáthassak azoknak,
akik vétkeztek ellenem.
Ámen.*

► Lelkipásztori percek

Grafika: Hortoványi Kettős Tamás

A Szent Márton év lezárása apropóján az Egyháztanács úgy határozott, hogy a megyéspüspök úr engedélyét kéri a következőben: „Helyezhessük plébániánkat, ahogy városunkat is, Szent Márton oltalmába!„ A válasz megérkezett a megyéspüspök úr 13/2017 sz. leiratában: „Jelen soraimmal, kérésének megfelelően hozzájárulok ahhoz, hogy a nagymarosi Szent Kereszt Felmagasztalása-templom plébániája a jövőben Szent Márton nevét viselje”. Plébániánk neve tehát ezentúl Nagymarosi Szent Márton Plébánia lesz. Ez természetesen nem érinti templomunk titulását, mely a Szent Kereszt Felmagasztalása címet a jövőben is viseli.

Egy másik dologra is szeretném igénybe venni a kedves testvéreket figyelmét: A Pasztorális Tanács egyházközségünkben is megalakult február végén. A hirdetésekben tudjuk, hogy ezentúl az egyháztanács két tanácsból áll, a gazdasági és a pasztorális tanácsból. Az eddigi egyháztanács tagjai automatikusan a gazdasági tanács tagjai lesznek, míg a pasztorális tanács a következő személyekből áll: Heiniger Ferenc világi elnök hivatalból, Gyarmatiné Kanyó Ágnes, Tóth Bence, Dán Ildikó, Heinczinngerné Szűcs Erika, Légrádi Dávid, Kovács Linda, Macskásné Pataki Katalin, Várkonyi Tekla, Tóth-Heininger Adrienn, Zoller Andrea.

Mindez a megyéspüspök 2011-ben kiadott rendelkezése alapján, nagyböjt első vasárnapjától lépett

életbe. A megyéspüspök úr a következőkben határozza meg az Egyháztanács munkáját:

„Minden plébánián legyen egyházközségi tanács! Ezen belül legyen egy legalább háromtagú lelkipásztori tanács (vö. 536. k.) és egy legalább háromtagú gazdasági tanács (vö. 537. k.). A két tanács tagjain kívül az egyházközségi tanács tagjai még a különböző szakterületek (pl. karitás, katekézis, ifjúság, család, liturgia, stb.) felelősei és más szolgálattevők.

Az egyházközségi tanács vezetője a plébános. A plébániai tanácsok, tanácsadó testületek segítik a felelős lelkipásztort, aki a döntéshozó. A lelkipásztori tanács feladata (szükség szerint más közreműködők bevonásával) a plébánia lelkipásztori tervének elkészítése.

A gazdasági tanács feladata a plébánia költségvetésének és számadásának elkészítése, valamint a felelős lelkipásztor segítése a plébánia pénzügyi, gazdasági, könyvelési és gondnoki feladatainak megszervezésében. Ez a tanács felel meg az egyházi törvénykönyv 537, 532 és az 1281-1282 kánonjainak, s így a felelős lelkipásztor mellett segítő szerepe van. Köteles gondoskodni a vonatkozó egyházi és állami előírások betartásáról. A plébánia tulajdonát képező készpénzt a felelős lelkipásztoron kívül csak az a személy kezelheti, akit ezzel a felelős lelkipásztor írásban kifejezetten megbíz.

Az egyházközségi tanács vezetője a felelős lelkipásztor. A testület tagjait a felelős lelkipásztor jelöli ki a hívek véleményének meghallgatása után. A felelős lelkipásztor az egyházközségi tanács tagjainak meghallgatása után kijelöli a világi elnököt, aki legyen jelen mind a lelkipásztori, mind a gazdasági tanács ülésein. Az újonnan létrejövő testület összetételét a felelős lelkipásztor terjeszti fel a megyéspüspöknek. A testület a megyéspüspöktől

kapott megbízással jön létre. Az egyházközségi tanács megbízatása három évre szól. Megbízatása megszűnik a három év leteltével vagy a megyéspüspök külön intézkedésével. Az egyházközségi tanács tagjai kinevezésük jogán semmiféle anyagi ellenszolgáltatásra nem tarthatnak igényt, munkájukért ellenszolgáltatás nem jár.

Bármilyen vitás kérdésben a megyéspüspök dönt. Nagyon vigyázzanak a tanácsok tagjai, hogy nézeteltérés esetén szakadást ne idézzenek elő, hanem a hívek közösségének egységét szolgálják!

Jelen szabályzat érvénybe lép 2011. június 12-én, pünkösd vasárnapján. Minden eddigi intézkedés, amely e szabállyal ellentétes, érvényét veszíti.

Vác, 2011. május 15-én
Dr. Beer Miklós

Szeretettel kérjük mindkét tanács munkájára a testvérek imáját és támogatását.

| ISTVÁN ATYA |

/ Arany János, 1882 /

Katolikus urnás temetés

A Hittani Kongregáció intézkedése

Október 25-én jelent meg a Hittani Kongregáció instrukciója a katolikus anyaszentegyház temetési szertartásával és eljárásával kapcsolatban, mely összefoglalja az érvényes gyakorlatot, leszögezve, hogy a temetés legteljesebb formája az elföldelés, de megengedett a hamvasztás is, jóllehet mindkét forma csak temetőben vagy arra kijelölt kultikus helyen végezhető.

A hamvak szórását vagy a hamvak több részre való osztását, és ezzel párhuzamosan a több helyen való elhelyezését nem tartja elfogadhatónak. Ha a hamvak szétszórása a szertartás végzését olyan gyorsasággal követi, hogy a szertartást végző nem tud eltávozni a hamvak szétszórása

előtt, ez nem kifogásolható, de a hamvak szétszórásánál ne végezzen szertartást, a szétszórás helyére se kísérje a hamvakat!

A szertartást végző ezzel fejezi ki, hogy a szétszórás nem az Egyház szándéka szerint történik. A hamvak a templomba elvihetők, és a temetéssel kapcsolatos szentmise is elvégezhető, de a pap ne asszisztáljon a hamvak hazavitelénél vagy szétszórásánál. Kívánatos lenne tanítást adni arról, hogy a hívek a hamvakat csak megszentelt helyen, temetőben vagy altemplomban helyezték el.

/ A Váci Egyházmegyei körlevél 1830/2016. sz. részlete /

SEJTELEM

Életem hatvanhatodik évébe'
Köt engem a jó Isten kévébe,
Betakarít régi rakott csűrébe,
Vet helyemre más gabonát cserébe.

► De mit tehetek én? II.

Laudato si' (Áldott légy) enciklika margójára

Ajándékba kapott otthonunk, a Föld tűnik egyre kiszolgáltatottabbnak – miattunk!

a.) OTTHON

Míg a kis költségigényű tippekkel előző számunk foglalkozott, nézzük hogyan tovább, itt és most!

a.b.) Nagyobb költséget igénylő tippek

- Hőszigetelj! Ez nem csak télen tart melegen, de nyáron is hűvösen! Amit légkondi vásárlására fordítanál, fordítsd be hőszigetelésbe, nyílászáró jobbításba! Ne feledd, a légkondit nem csak megveszed, de üzemelteted is, azaz duplán (először vételárat, majd villanyszámlát) fizetsz!
- Ha módod, szándékod van új házat venni/építeni, legyen lényeges szempont a hőszigetelés, üzemeltetés. Az ún. készházak (könnyűszerkezetes gyorsházak) már nem „szamáris jó” alternatíva, hanem teljes értékű, akár klasszikus, rusztikus formára is álmodható, alacsony rezsiű otthonok. Ha biztosra akarsz menni, ún. passzívház is választható, amelyet gyakorlatilag nem kell fűteni.
- Ha cseréled a gázkazánt, kondenzációsát végy. A kezdeti többletköltség megtérül a jelentősen kedvezőbb gázfelhasználás miatt.
- Ha teheted, telepíts napelemet (ami elektromos áramot állít elő), napkollektort (amely meleg

vizet készít) a tetőre. Saját tapasztalatunk szerint itt, Nagymaroson is kiválóan működik, s nem csak ragyogó napsütésben, hanem esőben, sőt ködben is termelnek a napelemek elektromos áramot (felhős időben persze kevesebbet). A nappali (nyári) többletet az ELMŰ átveszi, este (tél) pedig biztosítja a hiányzó részt.

- Ha olyan helyen élsz, ahol nem lesz csatorna (pl. a domborzat miatt), akkor a nálunk immár 8 éve bevált biológiai szennyvíztisztítót javaslom. A speciális baktériumkultúra olyan mértékben lebontja a háztartási szennyvízben található anyagokat, hogy a megtisztított víz élővízbe lenne engedhető. Mi nyáron kertlocsolásra használjuk a tisztított, viszont tápanyagban nagyon gazdag vizet, s így vezetékes vizet tudunk megtakarítani. Télén kavicsagyban szikkad el a tisztított víz.

b.) KERT

- Komposztálj! Az étetés a levegőt is szennyezi, s meglehetősen időt rabló tevékenység. A komposzt viszont műtrágyát is helyettesít. További „piros pont”, hogy a zöldhulladék helybeni feldolgozása, és kertbe visszajuttatása a begyűjtés-elszállítás-regionális gyűjtőben történő feldolgozás nagyon sok felesleges, többlet kört (infrastruktúrát, teherautót, üzemanyagot) takarít meg, tehát ismét: olcsóbb.
- Gyűjtsd az esővizet! Nyáron nagy luxus ivóvízzel megoldani a kerti locsolást.
- Nem baj, ha nem tökéletesen jól fészült a kerted. Az egyik sarokban meghagyott avar pl. sünöknek nyújt menedéket. A madarak pedig meghálálják, ha odút, etetőt helyezel ki.
- Nagymaros számos kertje – különösen a domboldalra felkúszó utcákban – valamilyen meredekségű, amely igényelhet lejtőstabilizálást. Ebben segíthet, ha a felesleges, fiatal cserje-, fanyesedékből rőzsekötegeket készítesz, és néhány leütött karral megfogva, lejtőre merőlegesen kihelyezed.

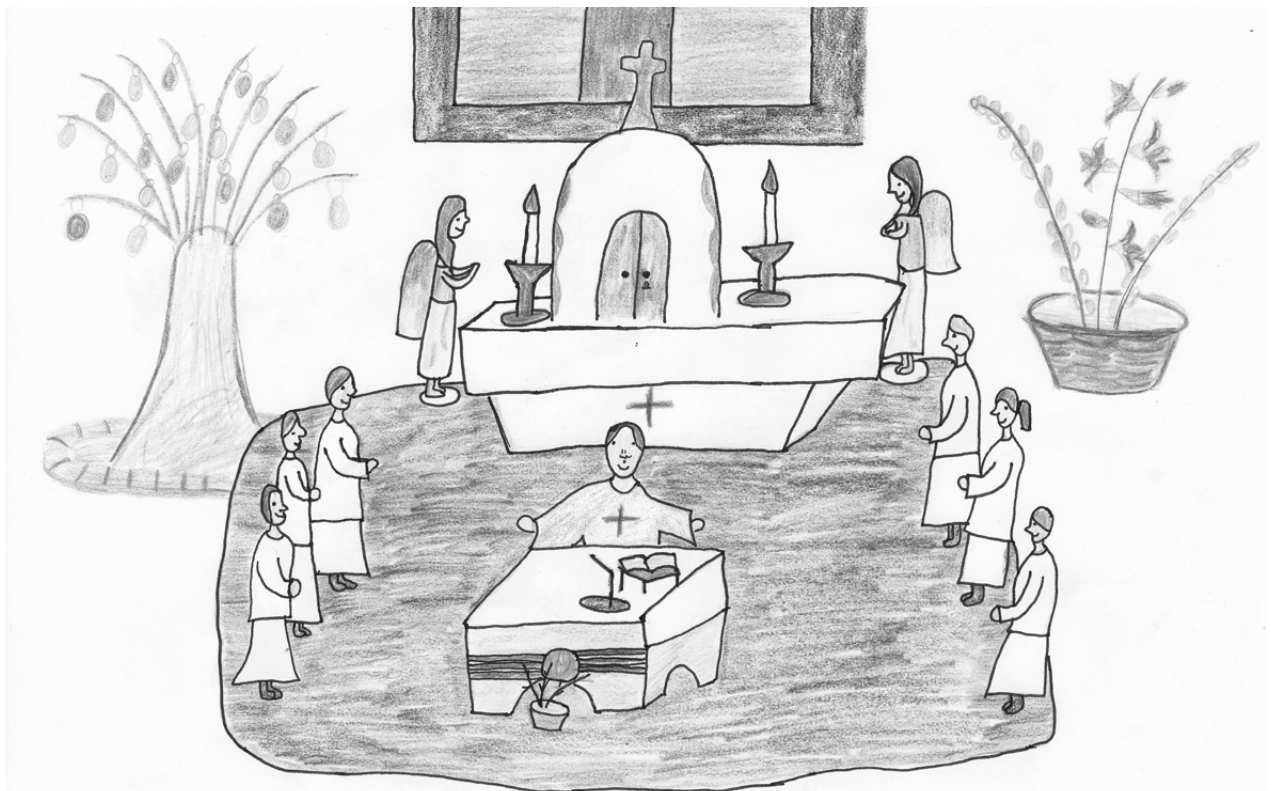
/ Folytatjuk /

Murray Kyara: Farsang

Macskás Kirá: Ministrálás

A hívó szó a Sigil Galériában '16 adventjén

Fotó: Eifert János

Beszélgetés Németh Zoltán Pállal, egy kiállítás létrehozójával, és Murányi Zoltánnal, a galéria vezetőjével

Ki adta az ötletet?

N. Z. P.: Horváth Józsefné Magdika megkeresett azzal, hogy az Erzsébet-bál mintájára – ahol a dévai gyerekek javára volt árverés – most a katolikus templom felújítására kellene valami hasonló. Itt forrt ki az ötletem: „Adománygyűjtő képzőművészeti kiállítás a szentély felújítása javára.” Fotó, csipkevarrás, kispasztika, festmény, és mindezt meg lehetett vásárolni. Az ötletet és a közreműködést a *Sigil* szívesen fogadta.

M. Z.: A cél abszolút támogatható, az ötlet nagyon jó volt, a döntést szívesen meghoztuk. Óriási kihívásnak látszott – és főleg az idő rövidsége miatt, némi aggodalomra okot adott – a különféle művészeti alkotások egységes rendbe, tematikába kovácsolása. Ezt Zoltán tökéletesen megoldotta. Véletlen egybeesés, hogy több vendégtől is hallottuk: „Hogy adjak a felújításra? Dobjam tán a perselybe? Kopogjak be a templomajtón?”

N. Z. P.: A fotózásban komoly nevek mellett, lelkes, nem hivatásos művészek is részt vettek. Kiválasztásuk közel sem lehetett teljes körű. Az advent időszakát tudatosan választottuk, ilyenkor szívesebben adakoznak az emberek.

Isten a jókedvű adakozót szereti...

M. Z.: Az elismert művészek magasabb összegű alkotásai mellett a helyi témájú vagy kötődésű művek voltak

népszerűek – még Angliából is. Mindkét csoport fontos szerepet játszott a kiállításban, előbbi a színvonalát emelte, utóbbi pedig az eredményességét fokozta.

Még erőn felül is?

M. Z.: Volt, aki már a megnyitó pillanatában jelezte igényét, volt, aki vásárolt több alkotást is, és más, aki csendben, a kiállítás ideje alatt, talán lehetőségeit is meghaladóan adta támogatását. A megnyitó idején szomorú aktualitást adott a tavaly novemberi tüzeset, amihez István atya belejegyzésével a bevétel tíz százaléka elkülönítésre került.

Lesz-e hagyomány ebből?

M. Z.: Az óvatosság az eredményesség láttán lelkesedésbe csapott át. Nem tudom, hogy az átadott támogatás a cél szempontjából mit jelent, de úgy gondolom érdemes volt a kiállításba energiát fektetni. Érdekesség, hogy volt távol maradó művész, aki érdeklődött a folytatás iránt – innen lett kikerülhetetlen a következő.

N. Z. P.: Látni az összefogást, ahogy megmozdultak az emberek, ez már igen! Támogatási célok mindig lesznek, csak a templom teljes restaurálása is eltart tán öt évig. Legyen hagyománya, és legyen rangja a kiállításnak!

M. Z.: A hívó szó ehhez a szentély lett. A hitelességet pedig István atya részvétele és megnyitója adta.

N. Z. P.: És ez így abszolút összecsengett azzal, hogy a Nagymarosi Laudate zenei programjával

közreműködött a megnyitón. Ez Nagymaros ünnepe, városunkon belül az egyház ünnepe is volt. A hívó hang a rendszeresen templomba járókhoz is eljutott.

M.Z.: A kapu ettől még szélesre van nyitva, kérdés, ki jön el. Örülünk, ha találkozik a hívó a templomot nem látogatóval. Egy zárt közösség, aminek időnként ki kell nyílnia, de nem úgy, hogy eladja az értékeit.

Egy szóban: milyen volt a kiállítás?

M. Z.: Eredményes! Egy legalább négy résztvevős játékban művész, szervező, helyszín és vásárló személye jelent meg, ahol mindenki megtette a magáét. De a közönségről sem feledkezhetünk meg, ami gazdagabb lett egy élménnyel, és reméljük, jövőre néhányuk már vásárlóként is megjelenik.

| SZERKESZTŐI KÉRDÉSEK NYOMÁN |

A kiállítók listája:

Andresz Gréti képzőművész
 Antal Márta textilszobrász
 Attila Meenghan fotográfus
 Bálint Zsombor képzőművész
 Békefi András grafikus
 Bészabó András festőművész
 Császárné Erdélyi Katalin fazekas
 Eifert János fotóművész
 Fekete István fotográfus
 Györffy Sándor képzőművész
 Hoffmann Tamás Boldi képzőművész
 Horváthné Magdika csipkevarró
 Kettős Tamás képzőművész
 Kocsis István Tamás fotográfus
 Lányi G. Csaba festőművész
 Nagy Ágnes képzőművész
 Németh Zoltán Pál fotográfus
 Németh Zsuzsa festőművész
 Szécsi András képzőművész
 Tóth József (Füles) fotós

Kuckó hírek

A Szent Rókus Karitás folyamatosan forgatja meglévő készletét szokott helyén ezért:

KÍNÁL, egyben KERES:

Ruhafélét, gyerekruhát, csecsemőholmit és felszerelést, babakocsit, gyerekágyat, főleg szabadidő ruhát, dzsekit, cipőt, csizmát, pokrót, ágyhuzatot, ágyneműt, függönyt, szőnyeget, bútort, edényt, háztartási eszközöket és gépeket.

Folyamatosan szükség van kályhára, tűzhelyre, mosógépre, centrifugára, hűtőgépre (jutányos árért is, amennyiben javítható).

Nyitva tartás:

szombatonként 9-11-ig

Címünk:

2626 Nagymaros, Dózsa Gy. u. 2.

Érdeklődés, bejelentkezés:

+36 30 500 43 92

FELHÍVÁS:

Ismeretlen vagy bizonytalan eredetű holmit ne vegyetek kéz alatt!

Stílusutánczás

Lohr Ferenc sokoldalú alkotásai

Húsvét előtt bejeződik a templom másik része – a kórus előtti-alatti felületek és a főkapu előtere – fal-festményeinek restaurálása. Ez alkalomból beszélgettem újból a restaurátor művésszel.

Ez a rész, talán a külső légtérrel való közvetlenebb kapcsolata miatt, sokkal romlottabb állapotban volt, mint a szentély. Másrészt erősen más stílusú.

A szentély alapvetően barokkos, de igen erős szecessziós jelleggel keveredve. Az előtér mennyezeti kőhevedere eredetileg gótikus, jelen állapotában, megőrizve jellegét, sablonból kivágott forma. A betétképek gótikus jellegűek, az oldalfal reneszánsz stílusú / persze mind Lohr Ferenc alkotása, stílusutánczás /. A kaputól jobbra eső falfelület már az 1920-as években üresen hagyva, vélhetően hirdetőtábla céljára.

Sgraffito: egymásra rétegzett két vagy többszínű festékréteggel vagy vakolattal készült falfelület-díszítés, amelyben a mintát a felső világosabb réteg megfelelő lekaparása után maradó sötétebb réteg alkotja.

A festőtechnika is más, mint a szentélyé – ez itt sgraffito. A restaurátor azt mondta, hogy ezen a részen többet kellett tisztítani, konzerválni. A munkának ebben a részében arra törekedett, hogy megőrizze az eredeti patináját, archaikus jellegét. Amint a majdnem kész munkát látva, mondhatom, jól.

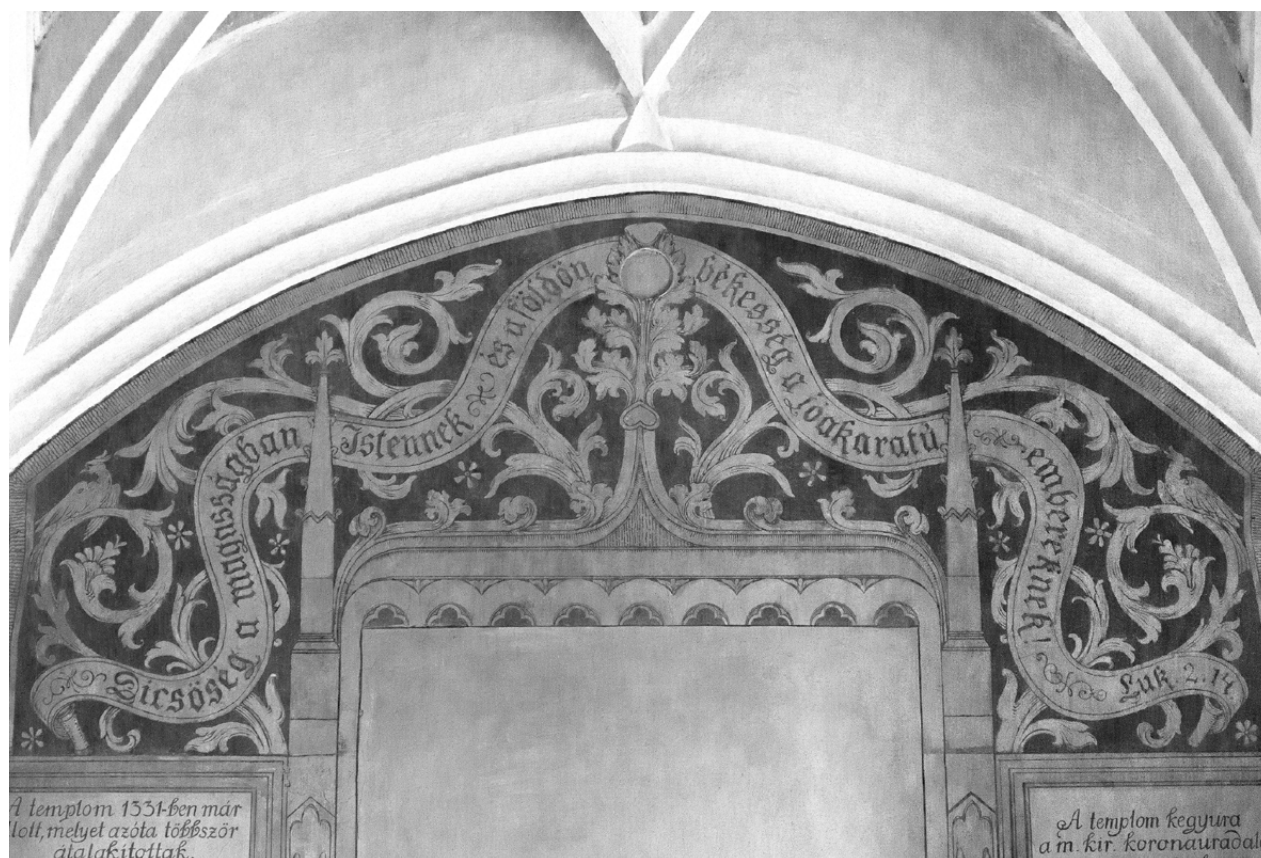
Köszönjük a nagyon barátságos, közvetlen Tarr György restaurátor művész úr munkáját, és további izgalmas, nagy kihívást jelentő feladatokat kívánunk neki.

| HORTOVÁNYI JENŐ |

A szentély szekkóinak pártfogói

Hálásan köszönjük minden kedves adományozó felajánlását és a perselyadományokat!

Rudolf Ferenc és családja, Bossányi Tibor és neje, Laczkó Szabina, Emmer Magdolna, Békefi Adrienn, Csornay László, Bótz László és neje, Horváth János és családja, Tóth és Molnár család, Margitházi Enikő és Gábor, Petro Kálmán és Mária, Gábel Péter és családja, Dániel Kolos és családja, Herth család, Dankai János és családja, Begmann Mihályné, Horváth Jánosné és Judit, Búzás Ottó és neje, Burgermaister Lászlóné, Mándlné Szabó Katalin, Turjányi Ákos István, Novák András, Fehér Lászlóné, Péntek Attila és családja, Hollik család, Maros ács KFT, Nagymaros Város Önkormányzata, Deme Pálné, Plentner Katalin, Domka Attila, Halápi Tibor, Tokai György, Labancz Lászlóné, Dr. Hadi Ferenc, Akli család, Jaics család, Perbíró Lajosné, Jung István, Szalma László, Flamich Julia, Rózsahegyi László, Bódi Alex szülei, Heiningger Károly, Heiningger Márta, Heiningger Ferenc, Gáspár István, Haniberger Márta, Villányi Béla, Nigreisz

Józsefné, Baranyi Péterné, Komáromi Borbála, Murányi Márta, Makrainé Eta, Szabados Jutka, Babics Ferencé, Haffentréger Frigyes, Schaffer Miklósné, Boros Zoltán, Róthbauer Antal és neje, Nyugdíjas Klub tagjai, Szikriszt Gábor, Ritzl Ferencné, Genzelman József, Szarkándi Jánosné, Pappné Valentin Mária, Berki Margit és családja, Dulóné Hénop Magdolna, Dr Drobilich János, Edőcsény András, Hadi Péter, Háromi Tibor, Heinczinger Balázs, Horváth Barnabás, Kovács Gábor, Maurer János, Ocsenás Tibor, Philip Frigyes, Erdősi család, Pávai Gyuláné, Dr. Juhász Attila, Müller Mihály, Cservári Dömötör, Liptai Lászlóné, Cseresznye Jánosné, Ivor András és neje, Gergely Sándor és neje, Gergely család, Kmetty család, Halupka Gábor, Négay Károlyné, Kismartoni Ferencné, Schlögl Vilmos, Törökné, Csajka Mártonné, Krakó Jánosné, Zoller Andrásné, Zoller László és családja, Láng András, Heinczinger Jánosné, Heinczinger László és családja, Mészáros András, Rasman Miklós, Neubauer László, Döbrössy Mihályné, Valentin Éva, Rumi Jánosné, Csernői Mihályné, Szántói – Szabó Orsolya, Záhorszki Zoltán és neje, Komáromi Lászlóné, Legényné Andresz Gréti, Legény Péter

Kiadja:

Megjelenik:

Felelős kiadó:

Szerkeszti:

Főmunkatárs:

Munkatársak:

Tervező szerk.:

Nyomda:

Példányszám:

Impresszum

Szent Márton Katolikus Plébánia
Nagymaros, Szent Imre tér 2.

negyedévente

Gáspár István

Hortoványi Emőke

Hortoványi Jenő

Légrádi Alexa
Légrádi Dávid
Szigeti-Benedek Hajnalka
Zoller Andrea

Láng András

Multiszolg. Bt. Vác

500

► Újítsd meg csodáidat

jelenléte. A szentségimádás fantasztikus volt, a Lélek teljesen átjárt engem, közbenjáró imákat mondtak értünk, és hihetetlen dolgok történtek. Az emberek nyelveken énekeltek, egyszerűen csodálatos volt, néhány órára bepilanthattam a Mennysországba és abba, milyen hatalmas ereje van az imának.

És végül az utolsó élményem, melyet megosztanék veletek: az az alkalom gyógyító mivolta. Azt is tudom ésszel, hogy Isten csodákat

Márciusban Nagymarosról többen részt vettünk egy 2 napos karizmatikus lelki konferencián, melyet a Cor et Lumen Közösség rendezett Budapesten. A meghívott előadó a közösség alapítója, Damian Stayne volt, aki nagyon hitelesen, őszintén és magával ragadóan beszélt Isten Igéjéről és akaratáról. Az egész hétvége nagyon intenzív lelki élmény volt számomra. Rengeteg gondolatot ébresztett bennem, melyek ma is folyamatosan foglalkoztatnak.

vitt végbe. Azt is tudom, hogy ma is tesz csodákat. Hiszem is. És ésszel azt is tudom, hogy én még nagyobb csodákat vihetek végbe, mint ő, hiszen a Szentírás ezt mondja. De hogy tényleg? Én? Miért pont én? És hogyan? Ezeket a kérdéseket firtattuk a konferencián, a gyógyító alkalmon pedig meg is tapasztalhattuk. Isten több száz embert gyógyított meg a hétvégén. Sok mély lelki élményben volt már részem, de az biztos, hogy ez az egyik legmeghatározóbb közülük.

Egyik üzenet számomra az volt, hogy elgondolkodtam azon, az életem milyen sok területén zárom még mindig ketrecbe a Szentlelket, és figyelek helyette inkább magamra, az elvárásokra, a szokásokra, arra, hogy mit gondolnak mások, mi a kényelmes és egyszerű. Holott a Szentlélek folyton arra hív minket, hogy lépünk ki a biztonságos és megszokott komfortzónánkból ahhoz, hogy működni tudjon rajtunk keresztül. Ehhez el kell fogadnunk azt, hogy ez emberi szemszögből nem tűnik túl „biztonságosnak”, lehet, hogy kigúnyolnak, örültnék tartanak minket, kiközösítenek.

/ a cikket további benyomásokkal folytatjuk /

| **LÉGRÁDI ALEXA** |

A másik nagyon fontos dolog, ami megérintett, az az, hogy az Úr milyen valóságosan jelen van az életünkben, és az Oltáriszentségben. Ésszel ezt mindig is tudtam, és sokszor éreztem is, viszont ezen a hétvégén egyszerűen leírhatatlanul megfogható volt a Szentháromság

